

Divorci, prou d'independència

written by Jordi Santamaria | 27 de maig de 2018

Arribats a aquest punt dels fets, bo seria bescanviar el títol “Independència d'Espanya” per un més aclaridor “Divorci d'Espanya”. La terminologia no és un detall sense importància quan es tracta dels títols de grans projectes. Independència és una paraula tècnica, conceptual, que precisa molt bé l'acte final que volem. Però és una paraula catalana més que espanyola. Procés d'independència és el projecte democràtic que emana del poble i per representació política pretén que amb majories i dret a vot el mateix poble decideixi el seu futur. Stop. Orfebreria catalana, sí, però no hi comptàvem amb ostatges, delictes a mida, acusacions de nazisme, o un nom tan lleig i de supermercat carni com Tabàrnia, o que Llarena no prevaricaria per la Unitat d'Espanya. Utilitzem les seves paraules.

Volem el divorci. No estem parlant a una classe política equànime i responsable. Obrim els ulls, té moltíssim més de galliner. No estem parlant a uns representats europeus conscienciats, que es mullen per fer un continent millor, sinó més aviat a funcionaris a sou interessats a quedar bé de portes endins i de cara a les altes instàncies. Ens agradi o no, estem endinsats en la dinàmica hispànica, i hi ha molta més pandereta de la que ens agradaria. I tot i que a vegades encara hem d'obrir els ulls per creure-ho, cada vegada queda en evidència la deriva nacionalista espanyola, un ultranacionalisme blanc i ple d'odi contra nosaltres desbocat i “premiat” amb promeses electorals.

Encara més raons per al símil: “Jo no t'estimo”. Volem el divorci d'aquest Estat, i el volem per maltractament. No perquè haguéssim tingut mai històricament cap problema amb l'Estat espanyol si no s'haguessin repetit episodis d'abús. No cal discutir si algun cop hem estat país o no, regne o no, i altres qüestions territorials, simplement no volem estar amb

qui ens menysprea i tracta malament un cop i un altre.

Els catalans que tenim majoria parlamentària no volem continuar sent menyspreats i maltractats per cap estat.

La qüestió identitària afirmativa en un món globalitzat en el segle XXI és molt relativa, la no dependència encara més. El sentit comú del "cunyat", que és un sentit comú molt "enterat", de seguida clama que quina ximpleria ser independents d'Espanya per ser dependents d'Europa automàticament o de qualsevol ens supranacional derivat. No, aquí està la clau, no tenim cap problema amb les dependències administratives, però d'aquí a ser-ho de l'Administració espanyola, sí que val un procés. Europa és molt diversa, ser una regió de Dinamarca potser seria una realitat bastant més agradable.

Ja que la manera de fer les coses a Espanya, ni contempla ni mai posa sobre la taula un referèndum democràtic, oblidem-nos de termes com independència. Ells s'abraonen i criden en contesta al segon "independentistes". Ja no som ni ciutadans ni població civil, tenim l'etiqueta "independentistes", "separatistes", "secessionistes". Els hi va bé per la propaganda. Sona més neutre: davant un substantiu tècnic (independència), un simple adjectiu ja els hi fa la feina. Són més sentimentalistes que ningú, emocionals, instintius, molt poc reflexius i serens, però les seves etiquetes difuminen la nostra realitat personal, ens esborren com població civil i ens criminalitzen utilitzant el nucli del nostre vocabulari i voluntat: independència. Utilitzem un llenguatge planer i clar en el seu significat, posem-los-hi difícil: divorci. No els estimem perquè no ens estimen. Perquè ens jutgen un cop rere l'altre sense conèixer-nos, sense haver estat aquí, sense haver vist TV3. Perquè ens mercantilitzen per la trona de presidència. Perquè van pegar els nostres avis. Per moltes coses. No tenim cap afecte per la seva representació, pel que la majoria vota, per les noves corrents que premien discursos de nova falange. Ens sentim insultats, maltractats,

prevaricats, reprimits, humiliats. Ens sentim solidaris amb els altres maltractats, rapers, qualsevol espanyol que no premii la màfia corrupta amb més vots. Però el nostre cas ve de llarg, ve d'ample, i el que estem fent és mostrar aquest maltractament i la voluntat de divorci a tercers, a possibles àrbitres, sense utilitzar cap tipus de revenja o violència.

Agredits mentre votàvem, empresonats després per dir que ens van agredir, amb polítics lliures a l'exili europeu, i amb representants electes com a ostatges a Madrid, només volem i lluitem, per la Llibertat.